

10. szám.
 Marcz. 7-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra
 jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden póstahivatalnál és könyvárusnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

A R A B L Ó .

Sötét este, sötét házban
 Álnév alatt, álruhában;
 Bekormozva arca nincs bár
 De a körme betintázva.

Mit mivel a sötét férfi?
 Kezében kétélű fegyver
 Ha jól vesszük, kétágu is
 Mit ollónak hí az ember.

Nézd mi kapzsi módra indul
 A sötét munkát végezni.
 Turkál a más jószágában:
 „Ez jó nékem, hát még ez ni!”

Belevág a hegyes vassal,
 Az áldozat meg se nyikkan,
 A kinek bélélt kivágta
 Eldugdossa a kuczikban.

Azután a rablott kincset
 Átolvasztja, újra önti.
 Más betűt nyom hátuljára
 Belé ne lehessen kötni.

Ki e rabló? ki e Patkó?
 Hol egy patrol, hol egy bíró?
 Hagyd szaladni: — nem zsvány ez,
 Hanem csak ujdonság-(ny)író.

Lármáz másnap a károsult
 Rásimervén lopott lóra.
 De biz arra nincsen törvény
 Mely ezt venné fontolra

K—s M—n.

HOL SZÜLETNEK A REGÉNYEK?

(Vége.)

Hja, uraim, nekünk is meg van a mi saját poézisünk, tessék elhinni.

Avagy láthatok-e szatinirozott dupla velint, anélkül, hogy Lizi sima fehér bőre jutna eszembe; vehetek egy összekötő signumot (—) anélkül, hogy az ő szép ajkainak metszésére gondolnék, s minden nagy **B** betű nem az ő szép keblére emlékeztet-e?

A szerkesztő soha sem tudta elgondolni, miért szedem én a spanyol királyné nevét Lizinak, meg ha a tárczaregényben valami abszurdus név előjön, miért octroyálok helyébe Lizit? Ezért sokat veszekedett velem. Hajh! Ismerné csak őt.

Hanem ez a ménkü revisor, ez már ismeri. Tegnap jöttem rá, kérem alássan.

Hát én azt meg nem foghattam soha, hogy mikor már az ujság készen van; el is ment a policzájra, már épen hozzák a nemzeti zászlót, hogy kitűzzék*) a soros elé; az én revisorom

nem úgy mint más, hogy örülne vacsorálni mehetés idejének, még mindig talál igazítani valót, ha egyebet nem, hát egy „vertaturt“ s küldöz a ládámhoz ilyen meg olyan betükért, s míg én szaladgálok, ő meg a masinánál marad, mintha neki kellene ott legjobban az ékeket beszorítani.

Annál a masinánál van Lizi.

Most már világos előttem! Készakarva hibákat hagy a lapban, hogy engemet elküldözessen, s az alatt Lizinek udvaroljon.

De boszut állok érte!

Vagy olyan dolgot szedek be neki a lapba, a miért rögtön lenyakazzák vagy ha még egyszer éjfélután *kiküld* „durchschieszolni;“ én meg majd *kihivom* őtet és saját magát „durchschieszolom.“

Lássák uraim, ilyen regények születnek a gőzsajtó mellett!

*) Tudnillik, hogy propter certum quoniam, egy szedőnek mindig ott kell maradni éjszaka a nyomdában, hogy mikor szükség van, hát legyen a ki segítsen az állapotban. Egy kis nemzeti szín lobogó szolgál azon czélra, hogy a kire a sor kerül, annak az asztalára kitűzik e kitüntető jelvényt.

OK ÉS OKOZAT.

A bécsi bank *Haxensteller* nagykereskedőnek Pesten ad kölcsön a szakállára **százezer forintot** hogy emelje vele az ipart, kereskedést és boldogságot.

Haxensteller nagykereskedő honorálja *Purzelbaum et Firniss* czég váltóit **tizezer forintig**, a kik egy nagyszerű fogpiszkáló gyárt alakítottak; mely artikus igen keresetté fog válhatni azon időben, a mikor minden ember nem csinál egyebet, csak a fogát piszkálja.

Purzelbaum et Firniss **ezer forint** ára portékát hiteleznek *Schmierminidan* vegyes kereskedőnek, a kinél mindenfélét kaphatni, a mi nélkül csak el lehet az ember.

Schmierminidan vegyes kereskedőnél **száz forint** ára kontója növekszik meg *Ellenkurz* szatócsnak, a ki az emberiség boldogítására a

mit más nagyban árul és olcsón, azt felosztja kicsinyre és drágára.

Ellenkurz szatócs megembereli **tiz forintig** *Dreymannhoch* szabadalmazott házalót, kinek philanthropicus üzlete: ócska nadrágokból csinálni ujakat.

Dreymannhoch szabadalmazott házaló hitelbe ad egy kalapot **egy forint** kialkudott árért *Vitrioler* pálinkabódé tulajdonosnak.

Vitrioler pálinkabódé tulajdonosnál egy reggel megjelenik *Iriba János* felső magyarországi polgártárs, kinek kelendő üzlete abból áll, hogy mosogatás és lépcsőszuroláshoz való homokot hord szekerekével házrul házra s eladja a házmestereknek és szakácsnéknak, kupáját két krajczárért. Ez a János kér **tiz krajczár** ára pálinkát, s csak azután mondja, mikor már

megitta, hogy de nincs ám pénze, majd holnap reggel, ha kiárulja, megadja.

Eltelik a holnap, Iriba János nem jön a pénzzel.

Holnap után Vitrioler becsukja a pálinkabódét, kridát kiált, tönkre jutottam!

Odaszalad Dreymannhoch : miért kiáltasz kridát?

— Odavagyok! mond Vitrioler; elszökött Iriba János; megcsalt tiz krajczárig, pedig lám földbirtokos volt; volt egy kocsi homokja, én magyar földbirtokra hiteleztem, s mégis tönkre jutottam.

Szalad ezzel haza Dreymannhoch s még a kapuban lezálogoltatja magát. Tönkrejutottam!

Neki esik Ellenkurz : mért jutottál tönkre?

— Hiteleztem Vitriolernek, Vitrioler Iriba Jánosnak, az pedig földbirtokos volt, földestül együtt megszökött. Senkinek sem adhatok semmit.

Szalad ám haza Ellenkurz; mingyárt le is veteti a czimert a boltja fölül. Itt van a világ vége.

Odafut Schmierminidan; mi történt a világgal?

— Végem van, Dreymannhoch nem fizet nekem, Dreymannhochnak nem fizet Vitrioler, Vitriolernek nem fizet Iriba János. Az pedig földbirtokos volt, földestül együtt elveszett.

Nem szól erre semmit Schmierminidan, hanem siet komát, sógort összecsesdíteni, mindent biztos helyre tétetni, mire Purzelbaum et Firniss megérkezik, már üres a bolt.

Hát itt mi történt?

— Országos a veszedelem! Nem fizet nekem Ellenkurz, nem fizet Ellenkurznak Dreymannhoch, nem fizet Dreymannhochnak Vitrioler, Vitriolernek Iriba János, a ki pedig földbirtokos volt, s tán intabulálva is volt rá.

Kétfelé szalad Purzelbaum et Firniss, Purzelbaumot lefoglaltatja Firniss senior, Firniss juniort Purzelbaum senior, mire Haxensteller odajut, már pecsét van mindenben.

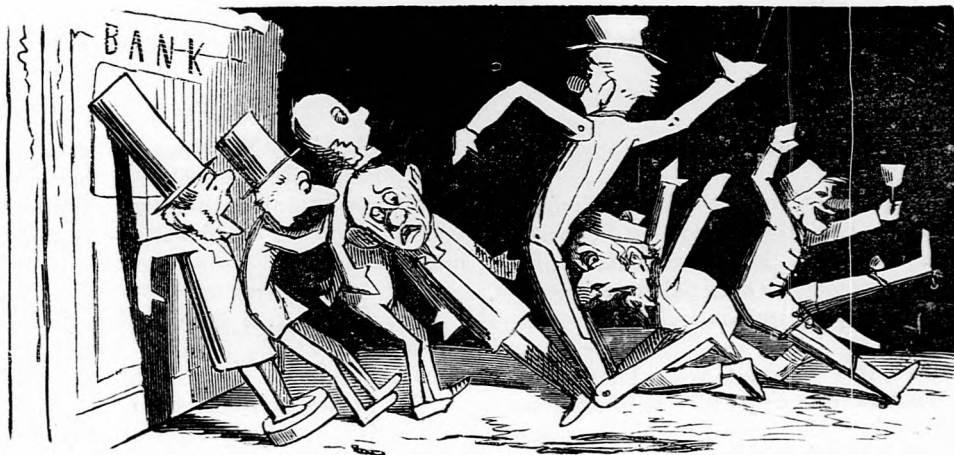
— Itt a panique! Dül az ország! Szakad az ég! Schmierminidan nem fizetett nekünk, Ellenkurz nem fizetett Schmierminidannak, Dreymannhoch nem fizetett Ellenkurznak, Vitrioler nem fizetett Dreymannhochnak, Vitriolert pedig megcsalta Iriba János, a ki földbirtokos volt, s a földeit alattomban nagyon kis részletekben eladogatta.

Akkor aztán Haxensteller is beadja a kulcsot s tudósítja a bankot.

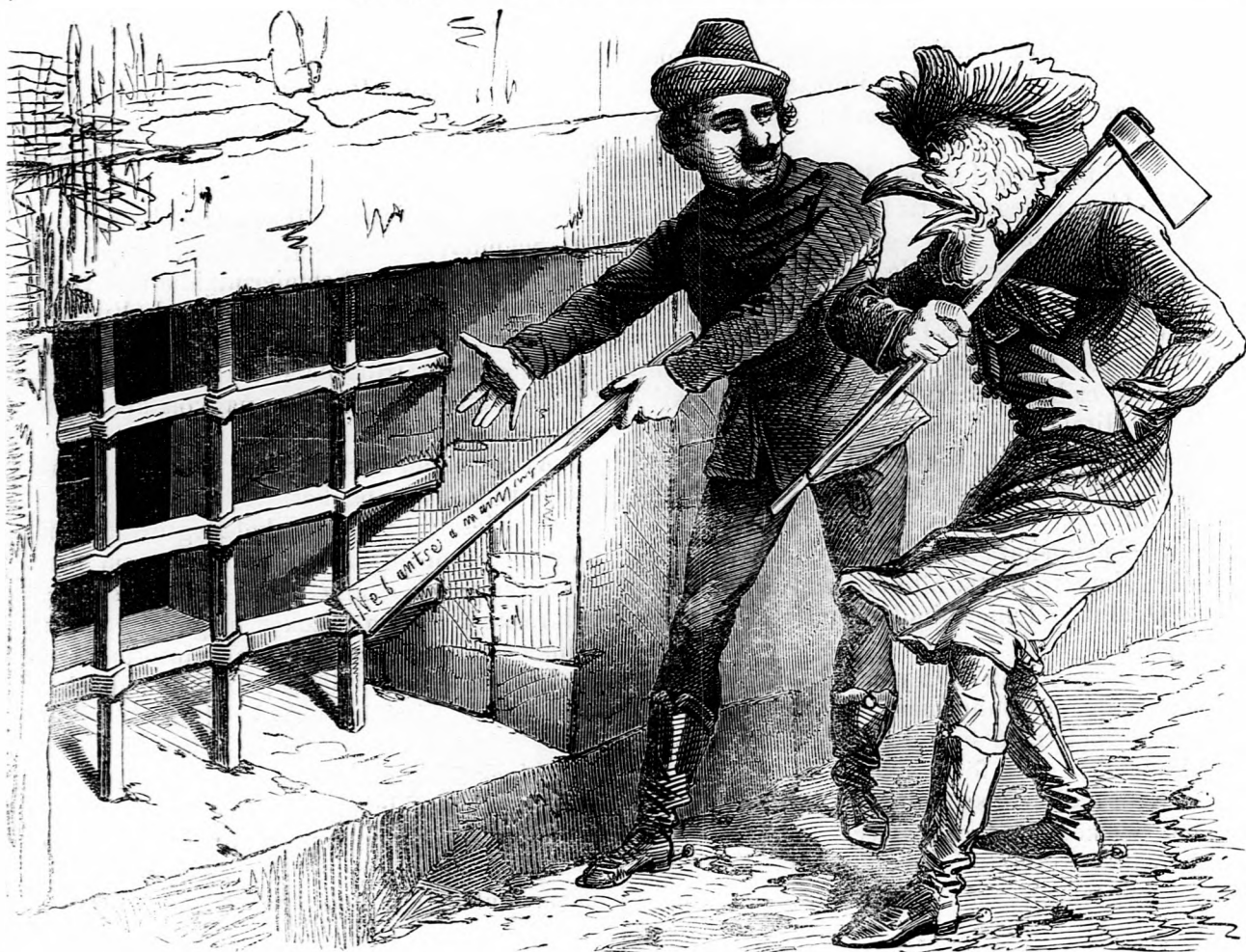
— Kiesett a világ feneké! Megtörtént, a mi még soha sem történt, az emberek nem fizetnek egymásnak. Purzelbaum et Firniss magával rántott engem; azokat magával rántotta Schmierminidan, ezt magával rántotta Ellenkurz, a kit elütött lábáról Dreymannhoch, a ki elsülyedt Vitriolerrel, a ki elpusztult Iriba János miatt, a kinek földbirtokára hitelezett, de a kinek földje a betáblázás alatt (mig tudniillik asztal és ablaktáblákat zsuroltak vele) elkallódott. — A mim van, az mind a feleségemé.

És így üt el egy földbirtokos bukása hat másik embert egy hosszában.

K—s M—n.

Magyar classicusok illustratiói.

„Van-e kedved ily tanyához?
Vagy bár lásd magad“....

Vörösmarty: Éjféli ház.

Borkoresolyák.

= De szerény a francziák óhajta Mexico-ban!
— ök csupán egy kis palántot akarnak ott honosítani
t. i. a franczia *tricolore*-t Mexico várfalára plántálni!
— Pedig de rossz idő jár ezen palántácskára! —
megsárgul s összefoyad mire oda ér.

= Valaki kérdezé barátját hogy honnan van
az, hogy neje iránt, szépsége s minden szép tulajdon-
ságának daczára oly hideg? — Az mind igen szép
és igaz, nyeré válaszul a barát, hanem fájdalom! egy
nagy hibája van, t. i. az, hogy — nőm!!

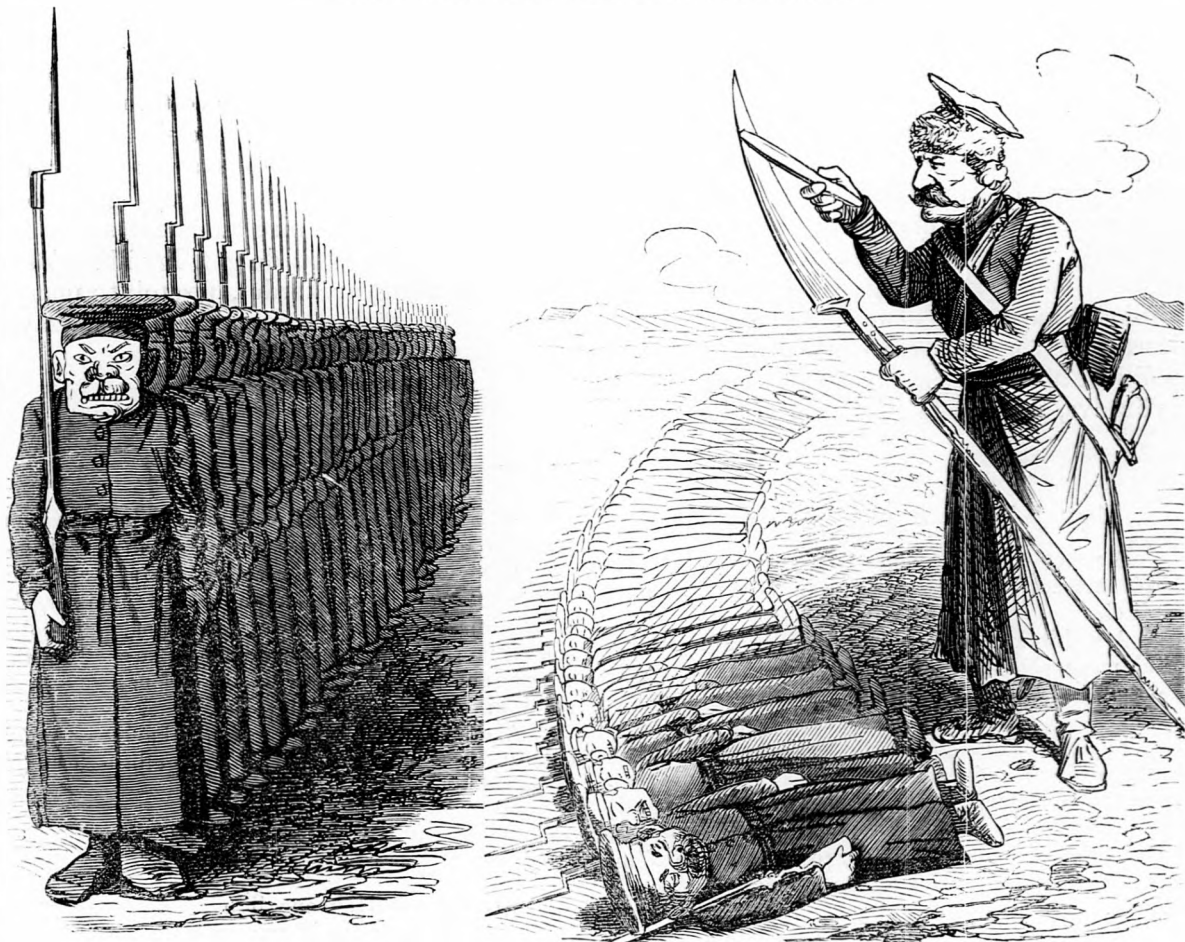
= A minap Napoleon kijelentette hogy ő nem-
csak a francziák, hanem az arabok császára is; —
azonban a különbség e két nép faj közt csak annyiban
áll hogy az előbbieket a — arabok az utóbbiak
meg arabok.

= Egy sz...i fiatal ember II. Rákóczy fogsá-
gát látván, azt magasztalta, hogy szép darab és jól
is játszottak, csak egy nem tetszett neki.

— Mi az? kérdék társai.

— Hát az a paraszt Bercsényi bejön, és se jó-
napot, se alászoigáját nem mond.

Furesa kaszás és furesa rend.

Borkoresolyák.

= Rendesen egy apának már *egy* leánynak kiházasítása is sok gondot szokott okozni; hát ha még *kettőt* kell egyszerre kiházasítania — akkor már nyilván meg kell bódulnia. Aminap azonban ép az ellenkező történt, t. i. a mint a két lány menyeközjét ülik, atyjok az örültek házából teljesen visszanyert elmével toppant a násznép közé.

= Sz...-án II. Rákóczi fogságát adták. A karzaton ülő parasztok egyike — a jezsuitákat látva — oda sugja szomszédjának :

— Hej szomszéd! nem is csudáalom, hogy olyan méreg drágák azok a szobák — páholy — hisz adhatták volna ezt a mi barátjainkkal is, és ők jezsuitákat hoztattak.

= *Ur.* Te Jancsi! — Biliczeiek felkértek engem, üzenném meg nekik, hogy volt tulajdonkép az a szerencsétlen esemény, a mi szomszédságunkban történt; mert ők is azt hiszik hogy a nő lőtte magát föbe először s aztán a férfit; tehát elmegy oda s megmondod hogy nem úgy történt, hanem a férj lőtte először föbe a nőt s aztán magát.

Inas. (Biliczeieknél.) A nagyságos ur azt üzente, hogy az az eset a mi a szomszédságunkban történt nem úgy volt ám, a mint a falubeli ostoba emberek többnyire hiszik, — és — t. i. hogy a nő lőtte volna magát föbe először s aztán a férjét, hanem megfordítva : a férj lőtte magát föbe először s aztán csak későbbben a nejét.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELEI MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

Magam is osztozok tisztelt barátunk don Gunarosz vilemínyit parbajok haszontalansága felete. Ez igazan brutalis maradványa brutalis szazadoknak. Mostani idealis szazadunkban csak okokal is elvekel szokas hadakoznyi. Ha nekem valaki összehunczutoza, vizzahunczutozom neki s quitek vagyunk. Ki halota mai vilagban, hogy valaki igazsága védelmezísire kardot kihuzon. In nem tudok ilyen esetet, Mert in 1816 uta a mikor brutalis szazad elmult, politikai hiriapot nem olvastam; s meg vagyok gyözödvé, hogy azota sehol sem viseltek habo-

rut, a mi aztan nem parbaj, hanem szazezerbaj. Elvégeztek diplomatrice mindent. Mar píldanak okajair mikor lengyeleknek volt valami igazsaguk, a hogy magamban kípzelek, azt muszka nem intizte el agyuvál is puskával: ez brutalis szazadok maradványa, hanem ugy gondolom, hogy szípen választot birosag összeült s elintizte vírontas nélkül az egész dolgot. Igy ilik nekünk is, is nem mingyar kardot, pisztolyt raganyi, mikor valaki görbín megtekinteterank. Szavazok a duelum elen.

Alazatos szolgálja

Tallerosy Zebulon.

Egy jelenet a robot világból.

A robot-világban nemes Hajós városának terhei közé tartozott a kalocsai érseki udvart tojással látni el.

A kisbírák hetenkint összeszedték a tisztartó által megszabott mennyiségét a tojásnak, azt hordóba polyva közé rakva, illető helyre szállíták nótáros uramnak egy kísérő iratával egyetemben.

Egyszer azonban megtörtént, hogy a hordó kevés lévén az egész mennyiségnek befogadására: vagy száz darabbal a kisbírák nem tudtak mit csinálni. Törték az eszüket de hasztalan. — Jónak látták tehát a dolog mivoltát bíró urammal közölni, mit Pasti mint öregebb legény, azonnal végre is hajtott.

Öreg bíró megértvén Pasti aggodalmát, kibalagott a tanácsszobából az udvarra, hol a tojás elrakása történt s hosszas gondolkodás után felkiáltott:

— Ja, wi szol ma tész jecz macheha?! (De hogy is csináljuk most ez!?) — (Jónak láttam a bíró és kisbíró által mondott szavakat ugy irni, mint a hogy kimondani szokás, meglehet azonban, hogy másként nem lettem volna képes azt tenni, legalább még nem próbáltam.)

— Hah! tész vajsz i ittá. (Már azt én nem tudom) — szolt válvonitva Pasti kisbíró.

— I méchtsz vól vissza — szolt a tudalékos bíró — abr i vajsz toch nix eppesz, asz ven du mit tainé fiasz nauf klemmest, ond tretta méchst! — (Tudnám én — de még sem tudok egyebet, mint-hogy lábaiddal felkapaszzkodnál, és meggázolnád.)

Pastinak sem kellett több! Tetejébe ugrott a polyva közé rakott tojásnak, s ugy meggázolta kö-röskörül, hogy a káposztát sem szokás jobban.

— Szo ist am pesta! (Igy van legjobban) szolt megnyugodva a bíró s visszament a tanácsszobába.

Elvégezvén Pasti a gázolást, leszállt a földre, és csodák csodája valának pedig az ő lábai sárgák, mint a tojás sárgája. Azonban a hordóban lévő tojások szomorú sorsa nem zavará meg a kőszívű Pastit, s legkisebb bu nélkül helyezte el a csinált helyre az előbb kimaradt száz darab tojást.

Azon nap óta, ha haragítani akarják a hajósi embert, azt mondják neki: „tu gelbfüszler“ (te sárga lábú.)

Különös sirirat.

„Hic Jacet Helmenegildus,
Tribus Annis Matrimonio Junctus,
Novem Habuit Proles Genuianas
Nullas Gemellas.“

(Ha a deákul tudó előtt ez egyelőre lehetetlennek látszik, meg kell gondolni: hogy az „Annis“, szó e siriratban alkalmasin „Annákat“ jelent, s így a boldogultról semmi képtelenség nem állittatik.)

— Elment a b...i asszony — kinek fia volt — a főbíróhoz, és ott könyörgött, hogy bocsátaná ki fiát, mert egyedül kenyérkeresője.

— No jó — mond a főbíró — menjen kend a profoszhoz és hozzon tőle bizonyítványt fia viseletéről, ekkor kezesség mellett szabadon bocsájtom.

— Ha csak ez kell — viszonzá az asszony — akkor minden jó van, mert a profosz már jól ismeri fiamat.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Senki sem tudja.

Azon időben midőn a dohány-termesztés szorosabb korlátok közé lőn szorítva, élt K... n az én nagyon öreg, de ép oly nagyon megrögzött nagy dohányos bátyám, kinek néhány csomó jó féle dohány rettenetes gondot adott, mert minden áron megakartá conserválni, és megőrizni szüzen a Zollfund és befundolás új és igen épületes mesterségétől.

Gondolkozik hová rejtse? Sok tünődés után beadta az ágya fenekére a szalma közé.

Ekkor megáll szobája ajtajában és maga magát ily examen és verhőr alá veté:

„Ha most én fináncz volnék, hol találnám meg a dohányt.“

Ott van, meg van, az ágyban van, felel magának ujjával az ágyra mutatva.

Ez nem sikerült, morgá az öreg ur, biz ezt megtalálnák.

Töprönködék újra, és sok busulás után felkiált „na most az ördög sem leli meg, s fut a kamrába és egy fiok paszuj közé elrejté.“

Megáll ismét e műtét után az ajtóban, s elmondja hűségesen:

„Ha most én fináncz volnék hol találnám meg a dohányt?“

Ujlag maga felkiált, ott van meg van, a paszuj közt van.

Ez sem sikerült dörmöge az öreg.

E pillanatban rohan be sógora azon ujsággal, hogy délután a finánczok kutatni fognak.

Gyöngyözött erre a veritéktől az öreg ur homloka, s fénhangon gondolkozva mondá, na iszen majd eldugom én most ezt a dohányt hogy senki sem tudja hová, s alig várta hogy maga maradjon, lehető sebesen sietett az udvarra, és egy düledező rosz istálló padlására felmászva, a dohányt a rosz nád fedél alá elhelyezé.

Lemászva pedig a padlásról megállott udvara közepén és komoly határozott hangon elmondá:

„Ha én fináncz volnék“ stb.

Erre felel magának mintha ő fináncz lenne, — a ház padlásán van.

„Nem tudsz semmit barátom“ kiáltá vigan öre-günk.

A kamara padlásán van.

„Nem igaz“ atyafi.

Az új istálló padlásán van.

„Hazudsz“ förmedt maga magára az öreg.

Oly szigorú vallatás után szörnyű elégteliséggel gyújtott pipára bátyám uram és ment a város házára egyet discourálni.

A mint azonban a terembe lép kérde tőle a főjegyző.

— Ugyan hol járt és mit csinált uram bátyám.

— Hja urecsém azt senki se tudja.

— Hát ha kitalálom, kötődék a főjegyző?

— De szép ecsém, akkor elébb hétfejű sárkánytejet kellett volna szopnod, eresztgeté szája végén a szót hetvenkedve az én bátyám.

— A mint látom válaszola dévaj főjegyző, „uram bátyám dohányát dugta el ez ócska istálló padlásán.“

Mintha törött üvegdarabba lépett volna mezelen lábbal az én bátyám, akkorát ugrott, és el ki a városházáról rohant házához, lehozta a dohányt és tűzbe dobta.

A jegyző tudomását megfejté az öreg poros nádpelyhes és pókháló ruhája.

Gomba, lapu.

Imádságos, szép okos kis leányka négylevelű, lóhert keresett a muzeum sétányon, hogy ha talál, kiolvassa belőle saját és szivtestvére boldogságát. — A fővárosi léha urfiak egyike, kiknek nincs hasznosabb dolguk, mint hogy hölgyek után leskelődve, megszólíttassák őket, közeledik hozzá, lehajol a fübe s kérde: „Mit keres itt szép nagysádkám? — Gombát és laput — felel csipősen a lányka. — Talált már? — kérde tovább az urfi. — „Ugylátszik közel járok hozzá“ — mondja jelvető pillantással a pajzán kis lány s hátot fordítva a szerénytelennek, anyjához megyen. — A nem sok észszel megáldott tolakodó sokáig törte fejét, mit gondolhatott a lányka a gomba és a lapu alatt?

— B. szolgabíró, ki zsgoriságával nagy hirben állott, segédjével megyéjében körutat tett. Hideg decemberi este volt; reggeltől óta nem ettek semmit; vegre betérnek egy vendéglőbe, a szoba nagyon nélkülözte a meleget, szinte vaczogott a foguk, s em lett éhesek is voltak. Az öreg ur tudta hogy a fűtés drága, s mellé a vacsora is sokba kerül, csak vakarta a fejét: öcsém! — szól segédjének, fűtesünk-e vagy vacsoráljunk? — A segéd válaszola: A tekintetes ur fűtessen, én majd vacsorálok.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Ha nagyon okosat nem tudsz mondani, mondj nagyon bolondot; egy a siker.

— — (Azt mondják, hogy már ezután az aszszonyokat is fogják alkalmazni hivatalokra.) Az ám, még pedig egészen nekik való hivatalra. (Mi az?) Telegráfokhoz, — híreket odább adni.

— — A nemzeti színháznál a tagok fizetéséből mindig leszokták huzni az államadót. Ejnye ezt mást is lehetne praktizálni. Mikor a szabó- és vargákontót hozzák, lehuzhatná minden ember a fizetéskor elébb az államadót belőle. Így egyik ember a másikat kontrollérozná.

— — Lám csak mindenütt a csizmadia a szabadelvü elem képviselője. Ugye hogy Olaszországban is egy csizmadia volt az, a ki indítványba tette, hogy a szegény lengyeleknek ha már egyebet nem, hát lábbelit küldjenek, a mig harcizolnak. Pál mester pedig azt mondta, hogy no ha már az egyik csizmát varr a lengyeleknek, mi meg varrjunka számukra szép diktziókat.

— — Különös udvariasság a halál irányában : erre a szóra „meghalt“ legalább ötvenféle kifejezést talált ki az emberi elme, hogy halál ő felségét meg ne bántsa : „megtért atyaihoz, — hazament — kiszzenvedett, — örök álomra tért, — életet cserélt, — tulvilágra ment, — elment Földvárra deszkátá rulni, — porrá lett, — megoszlatott, — megdicsőült — megboldogult, — szemeit örökre lehunyta, — megvált az élettől, — boldogabb hazát keresett, — áttért az örökké valóságba, — Ábrahám kebelébe tért, — bevégezte sorsát, — napjait berekeszté, — fűbe harapott, — bucsut vett a földtül, — leveté porhüvelyét,

— lelkével beszámolt, — mulandóság honába lépett’ — és ennyi kifejezés közül egy sem tetszik még a muszka bulletinkészítőknek, mikor be kellene vallani hogy valaki a csatában elesett.

Különös látogatási jegyek.

Humbold egyik inasa, kinek előadásait pajtasai sokszor tátott szájjal hallgatták, egyszer azt beszélte nekik, hogy az operenciás tengeren tul urával egyszer oly országban járt, a hol az emberek mind tökéletesen egyformák, kivéve az orruk; ez az egyetlen jel a miről egyik a másikra ráismer. Vizit-kártyák helyett ott minden háznál egy 3—4 ujnyi vastag agyag-réteggel bevont deszkát tartanak, s ha látogató jön, s az illetők nincsenek hon, az agyagba szokta nyomni orrát; ennek nyomáról aztán könnyen ráismernek az orr tulajdonosára. Ha pedig a réteg már teli van *plastico-photographico-nasonis*-okkal, az agyagot meglocsolják s újra lesimitják.

Februárban.

Nincs különben — a mint mondom

Megorrolta Február,

Hogy az utcán minden ember

Nyári attilában jár. . .

Kapja magát, és meghivja

Czimboraít Február,

S Sziberia minden szele

Ime interveniál.

Fel bundára minden ember!

Bunda alatt van a nyár,

Bunda alól kikaczagjuk

Amit hozott Február!

Kelemen Diák.

Jól vagyunk már!

Kiáradt a Duna vize — Bogyzisló nevü sárközi falut ugy körülvette, hogy bele csak ladikon vagy csolnakon lehetett jutni.

Egy uri embernek halaszthatlan ügye lévén, beladikáztatta magát oda. Hosszas ideig eveztek, erdős, majd nyílt, majd bokros vízborította téreken, mig végre egy kanyarulattal fiatal és a vízből alig kitetsző fásor közé értek.

— Jól vagyunk már uram — szólt a bogyzislai révész — — az országutra jutottunk.